

KIADÓ HIVATAL:

Beliczey-ut 4 szám
hova a előfizetési pénzek
hirdetések és minden a ki
adóhivatalt érdeklő közle
mények küldendők.

Nyitott érben egy sor
közlési díja 20 fillér

Hirdetések jutanyar
áron vételek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ES KÖZGAZDASÁGI HETILAP

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

SZARVAS VÁROS HIVATALOS LAPJA

ELŐFIZETÉSI ÁR

Egész évre 10 kor. — fillé
Félévre 5 kor. — fillé
Negyedévre 2 kor. 50 fillér

SZERKESZTŐSÉG

Beliczey-ut 4. szám
hova a lap szellemi rész
illető közlemények kül
dendők.

Kéziratok nem
adatnak vissza

Hivatalos közlemények.

1875 ikt. Szarvas nagyközség előjáróságától.
1900 ikt.

Hirdetmény.

Alólírott községi előjáróság ezennel köz-
hírré teszi, hogy a szarvasi sorozó járáshoz
tartozó 1877, 1878 és 1879. évben született
állítási kötelesekre vonatkozólag a lősorozás
Szarvas község tanácstermében az 1900 évi
évi április hó 5, 6, 7 és 9 ik napjain a követ-
kező sorrendben fog megtartatni:

Április 5 én a szarvasi I. korosztálybeliek
mind és az önkéntesek.

Április 6-án a szarvasi II. és III. korosz-
tálybeliek.

Április 7-én az öcsödi és kondorosi I. II.
III. korosztálybeliek mind, az önkéntesek és a
megvizsgálható apák.

Április 9 én a békés-szentandrási I. II. III.
korosztálybeliek mind az önkéntesek a megvizs-
gálható apák és az összes idegenek.

A sorozás mindenkor reggel 7^{1/2} órakor
veszi kezdetét.

Felhivatlak ennél fogva az állítási kötelesek,
hogy a mondott helyen és időben tisztán öltöz-
ködve bot nélkül jelenjenek meg.

Szarvas, 1900. márczius 1.

Az előjáróság nevében:

Salaç József,
jegyző.

A nemzeti ünnep.

Nem pusztán szokásból, nem is a rég lejtűnt
eseményeknek ismertetése, vagy épen magvárá-
zata érdekében szólunk e napról, márcz 15-éről
lapunk hasábjain; mert ez utóbbi felesleges vol-
na, amaz meg nagyon rideg. Szavunkat azért
emeljük fel ez úttal mi is e helyen, mert ez a
szó is bele tartozik amaz örökké élő, elévülhet-
len eszmék általános dicsőítésének harmóniájába!
Mikor a multak magasztos eseményei által szen-
tesített eszmék milliók szívében egy napon elő-
létebe lépnek: azt a napot a közönség ünnepnek
jelenti ki. Az ünnepelés pedig nem lehet csupan
szokás, kell, hogy annak eredetét, kútfejét,
megkeresse a kegyelet; kell, hogy annak jelen-
lőségét felfogja a lelek; kell, hogy annak hatá-
sát érezze a szív, — s e hatásnak ereje fokozza
a vágyakat a magasztosért való küzdelemre,
az eszményiért való lelkesedésre!

Nem lehet csekélyebb jelentősége a nemzeti
ünnepnek, a vallási eszméknek szentelt ünne-
pekénél. Itt és ottan, az ünnepelés tárgya, célja
hasonló. Nem természetes követelmény-e, hogy
az ünnepelés módja is minél inkább hasonljon?
Az áhítatlak legyen abban lőszerpe, mely ko-
molyan vegye az ünnepben foglalt eszményit s
távol tartson attól minden léha felfogást. Ha
nem ilyen az ünnepelés, akkor sokat veszít jelen-
lőségéből, s egyszerű farsangi mulatsággá fajul,
mely pedig nem a lelki örömökért létesült.

A márczius 15-iki ünnepelésnél is ország-
szerte sok szép és fenséges gondolat nyer kifeje-
zést a polgárságnak társas együttléte alatt. Mi-
lyen áldott jelentősége volna már most ez ün-
nepnek, ha az elhangzó szavak nem csak az

együttlét rövid óráiban hatnának, de a haza
polgárainak cselkedeteit is szabályoznák!

Ha a s z a b a d s á g életése valóban
eredményezné a törvénynek és mások jogainak
lelküismereti ügyeinek tiszteletét; ha az e g y e n
l ő s é g nem nyerne oly egyoldalú s kicsinyes
feltogást, mely nem tisztel többé sem szellemi,
vagy műveltségi fensőbbiséget: ha a t e s t -
v é r i s é g érzete távol tartana közéletünkől
minden gyűlölködést, torzalkodást és pártos-
kodást.

Az ily ünnepelés, mely a hibákat és gyarló
ságokat irtaná, szenvedélyeket elsimitaná, a köl-
csönös jó indulatot ápolná, a szívet-lelket ne-
mesítené: igazán ünnep volna, egyesítője sok
szét forgácsolt erőnek, sok nemes törekvésnek
egy közös szent ügynek, a haza ügyének felvi-
rágoztatására!

Am ennek nálunk, valljuk meg, az első fel-
létele: az együttes ünnepelés hiányzik. Ennek pe-
dig eredménye is csak az lehet, hogy felkészülünk
az egymás ellen való áldatlan küzdelemre, ahelyett
hogy összefogóznánk — kiengesztelődve —
legközelebbi érdekü, ilthoni céljaink üdvös va-
lósítására.

Méltassuk figyelemre az itt elmondottakat,
hol ha gyarlóságokra rámutattunk — olyanokra
mutattunk, melyek mindnyajunkkal közösek, de
felismerve őket megteesszük a lépést azok el-
hagyására.

Ünnepeljünk a jövőben is komolyan és áhi-
tattal, emeljük fel a mult dicső emlékeiről a
lepet, s látva azok rettentő nagyszerűségét:
szívünk egy közös dobbanására ügyelve, kérjünk
áldást, inádot hazánk javát célzó együttes
munkálkodásunkra, küzdésünkre!

TÁRZA

Az örökösök.

— Ó tehát meghalt?
— Meg, asszonyom! — válaszolt egy alacsony
torneti, barna kabátú, rövid nadrágú úr.
— S végrendelete?
— Azonnal fűbontja ügyésze.
— Jut nekünk valami az örökségből?
— Remélhetjük, Vannak igényeink.
— Ki ez a nyomorult ruházatú személy, aki itt
betolakodik?
— Ah! e nő? — szóló a kis ember gúnyos
arczsal. — Ennek nem sokat juttat a végrendelet. Ő
a halott testvére.
— Testvére, Anna, ki egy jelentéktelen katoná-
tiszthez ment nőül.
— Ugy van, az!
— No, elég vakmerő, hogy itt, e köztisztelőtt
családban megjelenik!
— Annál is inkább, mint hogy az ősnemes családú
Egeria néne soha sem bocsáthatá meg neki e balházsá-
ságot.
E perczen ment át Anna azon a szobán, melyben
a halott családja gyűlt össze. Halovány volt, szem-
könyveivel telvük.
— Minek jött ide? — kérdé gőgösen Villeboys
asszony, aki az imént a másik örökösrel, az alacsony
úrral beszélt.
— Asszonyom! — viszonzá alázatosan a szegény

nő. — Nem azért jöttem, hogy itt igényt tartak vala-
mire, a mi engem nem illet; csak azért jövök, hogy
szólhassak az elhunyt ügyészevel, Dubois úrral kérd-
hessem: említett e utolsó órájában testvérem?

— Hogyan? — szóló kevélyen Villeboysné. —
Azt hiszi, törődik valaki önnel, kiférjével szegényt
hozott az élőkélő nemes családra.

— Asszonyom, az én férjem, bár a nép fia, derék
katona volt, s mi több, a becsület embere! — szóló
Anna.

Ekkor egy tiszteletreméltó személy jelent meg,
Dubois jegyző.

— Ne tegyen többé — mondá ez — szemrehányá-
sokat Annának házassága miatt, melyet nővére meg-
bocsátott, Anna nemes, derék, jó férfit szeretett, kinek
szegénységén s homályos származásán kívül egyéb
hibája nem volt. Mindazonáltal, ha még életben volna
s ha úgy ismerné a család, mint én, régi barátja
ismertem, Anna most tisztelve és szerencsés volna.

— De miért van itt ez az asszony?

— Mert itt kell lennie! — szóló komolyan a
jegyző — En magam kértem, hogy jöjjön el.

Ezután Dubois úr a végrendelet fűbontásához
fogott. Ez így hangzik:

— Én D^o Egeria, ki Jézus szent szíve néneinek
zárdájába vonultam vissza, ép szívvél s józan ésszel a
következőt jelentem ki végső akaratomul:

„Holom után 200,000 frank lesz jegyzőmnél
készpénzenben, azonfelül hagyok ékszereket, öltönyöket,
bútorokat s egy kastélyt, mindössze 200,000 franknyi
értékben.

„Zárdai lakomban nincs egyéb, csak egy könyv
(„Heures de la vierge,“) szent könyv, mely ugyanoly
állapotban van, minőben az emigráció idején vittem
magammal.

„Ennél fogva rendelem, hogy egész hagyatékom
három részre osztassék. Első rész a 200,000 frank, má-
sodik a kastély, a drágaságok és bútorok, harmadik
az imakönyvem.

„Az Anna testvérem okozta bút megbocsátottam
neki s gyamolítottam volna szomorú helyzetében, ha
előbb megtudtam volna visszatértét. Végrendeletembe
foglalom őt is.

„Szeretett Villeboysné unokatestvéremé legyen az
első választás, sógorom, Vaty úr, válasszon másod-
szor; a mi megmarad, az az Annáé legyen.”

— Ah! — fohászok Vaty, — mégis derék
egy nő volt Egeria néne; ezt ugyan okosan tette!

— Annára, csak az imakönyv jut! kacagott
Villeboysné.

A jegyző felbeszakítá:

— Asszonyom, melyik részt választja?

— A 200,000 franknyi készpénzt.

— Jól meggondolta magát?

— Tökéletesen!

A jegyző ekkor a nő szívéhez fordult:

— Asszonyom, ön gazdag s Annának semmije
sincs. Nem engedhetné neki e részt s vehetné magá-
nak az ima könyvet, melyet az elhunyt oly különös
módon egysorba helyez a más két részzel?

— Ön bizonyára trétál! — kiáltá föl Villeboysné
— Valóban, igen egyszerű fogalmak lehetnek, ha be
nem látja a szándékot, mely Egeria nénet mindobben

A társadalmi mételey.

Társadalmi életünk egészséges szervezete már rég megvan mételeyezve. A létért való küzdelemben a gyarló emberek titáni harcot vívnak egymással. Minden egyes egyén arra törekedik, hogy felszínre jöjjön. Nem válogatnak az eszközökben, hanem megragadják a kínáló alkalmat, hogy „én”jöknek érvenyt szerezzenek. Ezen számtalan eszközök közül kiragadok egyet a mindennapi életből. Ime Röntgen féle sugarak segítségével ez ilyen.

Van-e valami kiálthatatlanabb az üres, és ész és értelem nélküli rikácsoló beszédnél?

Sajnos, de tapasztaljuk, hogy a mai szédelgő világban sokat adnak a könnyen hiszékeny emberek oly egyénekre, kik a természet-től egyébbel sincsenek megáldva, mint egy jó adag beszélő képességgel.

Nem egyszer mint szónok, máskor mint ügynök stb. nagy hirben áll, pedig hát szájhős, de nem emelkedik azon magaslatra, hogy a valódi közvélemény előtt mind művelt, tudományosan képzett, határozott elvű és szigorú jellemű egyén elismertetne.

Befejezetlen egyének, műveltség, tisztelet és nem egyszer állás hiányában és gyakran fényes polczon, kik soha sincsennek másokkal — de magókkal legkevésbé — megelegetve.

És épen ezen elégedetlenség szüli azután kiálthatatlan s majdnem elviselhetetlen modorkat. Ha ily egyénből véletlenül egy alárendelt kis hivatalnokocská lesz, csak addig ismeri a tisztesség és a hivatali kötelesség elveit, míg meg nem megelegetett. Később még főnöke fölé is emelkedik s képzelt tudálékosságában a kiálthatatlanságig viszi.

Ha pedig az ilyen ember egy kis vagyonnal is bír, mit nem saját erejéből szerzett, ha nem öröklött vagy felesége révén kapott, felfuvalkodott büszkeséggel hordja fejét, mint aki elakarja s világgal hitetni, hogy csak az ő szava igaz és döntő, mert hisz ő virilista,

megyebizottsági tag, sőt mi több, olykor a főispánnal is kezét fog.

És ha e kreaturák egyike vagy másika a protekció látortáján véletlenül vezérszerepet tud magának kivívni (ami manapság nem tartozik a lehetetlenségek közé), jaj annak a halandónak, kinek ő lesz főnöke, vagy ki az ő vetélytársa lesz. Ellentmondást nem tűrő zsarnoki „hallgass” szavára borulj le nyomorult férge e földnek — ki embertárs nevet viselsz — s nyaldosd a veled egy képre teremtettnek talpát.

Minden oly eszmének, vagy esetleges ujtásnak, ami nem az ő agyából, illetőleg szájából került ki, határozott ellensége, habár maga is lelkéből (ha úgy van) megvan győződve, hogy a felmerült eszme egészséges és sok követőre fog találni; nyugtalan bolygó lelke előbb nem talál megnyugvást. míg az egészséges eszme eljettetik, belsejében pedig örvend és azon tudat, hogy ő mily hatalmas és befolyásos ember, elnyomja benne ama nemesebb érzést, mely azt sugja, hogy nemtelenül cselekedett.

Ilyen emberek valóságos társadalmi mételeyek, kik ha valamely hazafias ügyet kell, hogy támogassanak, félre vonulnak, mert önző természetüket önzellen munka ki nem elégíti. Épen ezért óvakodjunk tőlük, mert aki közelébe kerül, azt is meg mételeyezi.

Kövecsesi Danes Béla.

1831—1900.

Szarvas városának gyásza van. Ezt hirdetik a városházán s több középületeken lengő gyász lobogók.

A város 1. ső jegyzője, D a n e s Béla f. é. márt. 9 én délutáni 2 órakor rövid de súlyos betegség után életének 69. évében örök nyugalomba vonult.

Mint jegyző, közel 30 évig szolgálta kö-

zönségünket, folyton kiváló szorgalommal és lelkiismerettel, minek a város aktái élő bizonyosságai. Még néhány napok előtt is mint gyengélkedő, mert asthma és szivbaja kezdé gyötörni, csendes otthonában végezte hivatalát, míg a gyorsan beállott tüdőgyulladás végleg szakította meg munkás életének fonalát.

Életében, városunk társadalmában köztisztelet és szeretet környezte, míg halálával nagy ürt hagyott maga után.

Hivatali tisztársai; elöljárói; az 1848/9 ki honvédbajtársai; a helyi főiskola; a szarvasi takarékpénztár egyesület, melynek alelnöke volt; a helyi önkéntes tűzoltó egyesület, hol elnöki tisztelet viselt; több egyesület, kivált a katonai ügyekben orvoslást kereső közönség és minden rendű s rangú barátai, kegyelettel őrzendik meg az elhunytnak emlékét Született Torontól megyei Nagy-Szent-Miklóson, hol édes atyja hasonlólag jegyzői hivatalt viselt, s később hasonló minőségben Békésmegyébe kobelezett Déva-Ványa községbe lőn áthelyezve.

Itt találta az alig 17 éves ifjat az 1848 ban kelt nagy idő, aki sietett a haza védelmére fegyvert fogni, és végig is küzdötte a szabadságharcot. A világsi katasztrófa után a többi honvédekkel Olaszországba Veronába vitétt, a hol mint csász. sorkatona szolgálta le keserves éveit. Ott buslakodott társaival Rác Pali-nak mesterileg kezelt nőiái mellett, s a midőn honfiai könnyeiket hullatták volna, a követő vidám friss nótánál felvidulának — és mint gyakrabban említé: hogy „így vigad a magyar”.

Mint csász. őrmester került elő hozzánk, s a Bach korszakban, mint a csász. katonai Cancellariában képzelt egyén elébb L. K. csász. főszbiró oldalához alkalmaztatott s nála jobb kéz gyanánt szerepelt, mert a német nyelvben igen jártas volt. Később az új alkotmányos idő beálltával az 1860. év vége felé az új alkotmányos főszbiró mellé alkalmaztatott, a kivel baráti viszonyban állott. Innen választatott meg városi jegyzőnek, mint a községi ügyekben teljesen kiképzett férfit, mely állásában holtáig áldatosan működött.

vezérelte. Bizonyosan előre látta dicsőült unokanénk, hogy imakönyve Annának jut, kinek már nem lesz más választása.

— S mit következtet ebből? — kérde a jegyző.

— Azt következtetem, hogy ő testvérenek ujmutatást akar adni, miszerint ez egyedüli vigasz, melyet e világon várhat, megbánásban és imában áll.

S Villeboyané újra határozottan kijelentette, hogy a készpénzt választja részül. Képzeltetjük, hogy Vetry úr meg a kastélyt, az ékszereket és bútorokat választotta.

— Vetry úr! — szól ehhez Dubois. — Meg is engedve, hogy szándéka volt az elhunyt: testvérenek megbüntetése, mégis az ön részéről, ki milliomas, nemes tett volna, ha osztályrészéből legalább valamit engedne át a szegény Annának, kinek olyannyira szükség volt erre.

— Köszönöm szives tanácsát, drága uram! — válaszolt Vetry. — A kastély éppen erdősegoim szélén van, rám nézve tehát igen kellemes, annál is inkább, minthogy teljesen föl van szerelve. A mi Egoria néne ékszereit illeti, ezek drága emlékek, melyektől soha sem szabad megválnom.

— Így tehát — szól a jegyző — jó Anna asszony, itt az imakönyv, mely önnek maradt.

Anna, ki elhosta magával fiát, egy szép kékszemu gyermeket, fölvette testvére régi imakönyvét, megcsókolá, fiával is megcsókolattá s így szól ehhez:

— Hektor! Csókold e könyvet, mely a te jó elhunyt nénedé volt, ki bizonyára szeretett volna téged ha ismer. Ha megtanulsz olvasni, kéni fogod istent, hogy oly értelmessé s jóvá tegyen, minő atyád volt, s boldogabbá szegény anyádnál!

— Könnyekbe lábbadtak a jelenlevők szeméi, dacsára annak, hogy köszönyösek törekedtek látezani.

A fiú gyer. aki bensőséggel csókolt meg a könyvet, azután fölnyitá s szól:

— Oh! anyám, mily gyönyörű képek!

— Oh igen! — mondá az anya, gyermeke örömetől boldogan.

— Nézd csak a szent szüzet vöröse öltönyében, karjain tartja a gyermek Jézust? De miért van selyem papír minden képen?

— Hogy meg ne sérüljenek, kedves fiam!

— De anyám, minnek ily sok selyempapír minden képen?

— Az anya oda tekinté, egyszerre felsikolta s Dubois úr karjai közé hanyatlék. Ez pedig így szól a jelenlevőkhez:

— Hagyják magára! E meglepetésnek, úgy hiszem, nem lesz komolyabb következménye. Az effélébe még nem hal bele az ember. Te, kis Hektor, add ide az imakönyvet, el találád tépni a képeket.

Anna rögtön rosszullette s a jegyzőnek irányában tanusított részvéte fölül külfömből képp vélekedve, távoztak az örökösek.

Néhány héttel utóbb találkoztak Annával ki szokatlanul jól, ha nem is éppen pazarul volt öltözködve s éppen kétfogatú kocsin tett kirándulást. Csodálkozva tudakozódtak s hallák, hogy Anna nemrég 180,000 frank áru házat vásárolt s hogy előkelő nevelést adat fiának. Mint villámcsapás lepte meg őket a hír Villeboyané s Vetry úr a jegyzőhöz siettek, hogy a halottak fölül fölvilágosítást nyerjenek.

A jó Dubois épp íróasztalánál dolgozott.

— Tálán háborgatjuk? — szól a gőgöse asszonyság,

— Oh, éppen azon valék, hogy Anna asszonyság részére állampapírok megvételét rendezsem.

— Mit? — kiáltá föl Vetry. — Miután házat vásárolt s fogatot szerzett magának, még elhelyezhető pénzei is vannak?

— Bizonyára!

— De honnan veszi a pénzt?

— Ah! hát nem látták?

— Mit?

— Mint sikoltott fel Anna, mikor látta, mit tartalmaz az imakönyv, melyet örökölt?

— Mit sem vettünk észre.

— Oh! azt hittem, látták! — szól Dubois gúnynyal. — A könyvben katvan kép volt s mindegyik tizezer frankos bankjeggyel volt fedve.

— Jóságos ég! — kiáltá Vetry, mintegy villám től sújtva.

— Ha ezt tudtam volna! — sópánkodott Villeboyané.

— Választása volt, — tevő hozzá a jegyző. — s én magam kértém, hogy az imakönyvet vegye. de hisz ön visszautasítá.

— De ki gondolhatta volna, hogy egy breviariumban pénz talál?

Zavarodottan s irigységtől telt szívevel távozott a két önző öreg.

S Anna még most is Párisban él. A ki szép nyári estén a Lafitte-úton jár, egyik nagy ház első emeletén a nyílt ablakokon át viaszgyertyáktól világított vonzó jelenetet szemlélhet, nőt ki imakönyve (a „Heures de la vierge”) előtt fiának, egy szép, hat éves gyermeknek, kezeit imára kulcsolja.

— Imádkozzál érettem — gyermekem! — így szól az anya.

— S még kiért? — kérde a fiú.

— Atyáért, kedves atyáért, a ki meghalt a nélkül, hogy ismert s a nélkül, hogy szerethetett volna.

— Imádkozzam védszentemhez is?

— Igen, kedves fiam! De ne feledd egy szent nőt, ki az égben örökösök fölöttünk s ránk mosolyog a felhők mögöl.

— S mi neve e szentnek, jó anyám?

Könyvet hullatva a szép gyermek fejére felelé anyja: „Neve Egoria néne.”

Erkölcsei életét fényesen jelzi azon tündöklő jellemvonása, hogy rokonait szerette és azokat lehetőleg istápolta. A nyugdíjazott snagy kort ért agg édes atyját, és a 92 évet élt tipikus apósát, házából kísérte el a jobb hazába, hova űket most ő maga is követi.

Temelése az ág. hitvallásnak szertartása mellett, mai nap délutáni 3 órakor tartatik meg.

Méltó és igaz bánat követi őt örök nyugalma.

Ujdonságok.

Tanítók értekezlete. A szarvasi helyi tanító egyesület az elmúlt vasárnap márcz. 4-én délután az ipariszkola III-ik osztályában L a u k ó Mátyás alelnök vezetésével igen látogatott értekezletet tartott. Mi után a távol maradt elnök levele felolvastatott s az értekezlet tagjai az értekezlet elnöknek lendületes beszéde után üdvözölték s az értekezlet megnyitott. Üdvözlő Zsigmond egyesületi tag gyakorlati előadást tartott, teljesen ismeretlen növendékekkel tárgyalván „A kutyá” című olvasmányt. Gyakorlott tanítónak feladata teljes tudatával s tárgya iránti kellő érdeklődéssel közölt élvezetes és tanulságos előadás volt az, amelyért csakugyan megérdemelte tanító társainak iránta nyilvánított elismerését s köszönetét. Utána az egyesület fiatalabb nemzedékének legszorgalmasabb s legtevékenyebb tagja P a u l e n d a János olvasta fel „A szere tet eszméje Petőfi költszetében” című értekezését. Az eszmészerű bő anyagot szolgáltató s szerencsésen választott tárgyról nagy körültekintéssel s alapos tudással írott értekezés élénk tetszéssel fogadtatott s a bíráló B o d n á r József. köszönetét fejezte ki az előadónak a felől, hogy a mai materialisztikus időben ily oszményi dolggal foglalkozik. Megjegyezte egyúttal, hogy értekezés becsé csak emelje volna az eljírissal. Ha kijelölte volna Petőfinak azon költeményeit a melyek legalkalmasabbak arra, hogy a népiskolában tárgyalassanak. Ugy az előadónak, mint a bírálónak a gyűlés jegyzőkönyvi köszönetet szavazott. Az értekezlet után igazgató választmány tartott gyűlést, a melyen több apróbb ügy elintézése mellett megalakított az „Eötvös alap” helyi gyűjtő bizottsága.

(K) **Déreczy Ferencz** Kondoros közönségben nagy az öröm. Szorított bíróját: D é r e c z y Ferenczet magas kitüntetés érte: Ő Felsége a király, koronás arany érdem kereszttel jutalmazta hűségét. Ezen évben ünnepli Kondoros alapításának negyedik százados jubileumát. Ezt aranyozza meg az uralkodó kegye. A kitüntetett közönségi bíró méltó orra a kitüntetésre. Közönséget sokat tett nagy szeretettel. Kívétel nélkül mindenki szereti a jószágos öreg urat. A közönség képviselő testülete megfestette az arcképét az ünneplésére. otthonában kezdődött az elismerés, melyre ő felsége ráhelyezte a koronát. Mondtuk a „bíró bácsinak,” hogy ez azért van, hogy 48-ban haragudott. Azt feleli, hogy jobban haragudott 48 után, mikor hadnagyból káplárrá tették és huzolták Schlosswig-Holsteinon át egész Hamburgig, most már szent a béke. Míg csak olyankor buzdul fel a régi érzet, mikor közénk jó a szeretett képviselőnk: Barabás Béla. — Ugy jövök, mint apámhoz, mondja a képviselő. Es a mi kedves bírónk áldást kíván a „tekintetes képviselő ur huzafias mátkódására.” . . . Nem kívánok most egyébről írni, csak a nagy örömről, mely mind nyajunkat megilletett, mikor a kaszinóba közénk jövő bírókat egy szívvvel lélekkel éltettük, a mihez már ő hozzá van szoktatva s csak azt mondogatja: — Bizony fiaim, már talán csak azért éltet a Mindenható mert ti ezt öszintén kívánjátok. — Nos ez teljesen igaz s ha fölünk függne, akkor néki itt kellene maradnia minden időkre . . .

Javulnak a pénzürszinyok, habár a tőzsdé ken és pénzürszinyokon igen csekély bizalom nyilvánul ezen javulás tartós volta iránt. A Szarvasi Takarék pénztár igazgatósága azonban a némileg javult helyzet áldását éreztetni kívánta már közönségünkkel, s különösen a legutóbbi hónapok pénzkrisisét által leginkább sújtott mezőgazdálkkal, s e célból a t e r m é n y é s á r u r a k t á r a i b a n beraktározott árukra nyújtott kölcsönök kamatlábát már czúss 1 től kezdődő érvénynyel 7%ra szállította le. Üdvözöljük az igazgatóság ezen elhatározását melylyel újabb tanujelét adta azon gondoskodásának, melylyel a közönség érdekei iránt visel tetik.

Alakuló gyűlés. A szarvasi takarékpénztár felügyelőbizottsága f. hó 7-én tartotta alakuló gyűlést melyen elnökké újból M á z o r Józsefet, jegyzővé pedig Kutlik Endre helyett M o c s k ó n y i József tagot választotta meg a bizottság. Egyúttal tudomásul vette némi módosítással az igazgatóság és választmány ülése iról, felvett jegyzőkönyvek tartalmát, s megvizsgálta a pénztárt.

— **Magán színi előadás.** B. P o l g á r Gyula, az európai continensen egyedüli magán színielőadó, jellemalkotó és imitátor f. hó 9-én a főgymnázium tornacsarnokában eléggé változatos műsorral történelmi és népiismeretesi magán színielőadást tartott. Az előadás nemcsak a tanári kar és tanulóifjúság, a polgári leány iskola tantestülete, és növendékei jelentek meg szép számmal, hanem az iskola körén kívül állók is többen megnézték azt. A megjelentek jól mulattak a hazai és külföldi különféle néptájak, valamint a kimagasló történelmi jeles férfiak, bemutatásán és szívesen adóztak, tapsokkal az előadó művészeknek.

— **Adófizetők figyelmébe.** A közigazgatási bíróság legújabbán igen érdekes határozatot hozott, mely lényegesen befolyásolja az adófizetési bizottságnak határozata ellen csak írásbeli felszólamlást lehetett be adni, illetőleg csak olyat vettek figyelembe. A leggyakoribb eset az, hogy a fél az adókövető bizottság előtt előadja kifogásait az adótel ellen és ha ezeket nem veszik figyelembe, kijelenti, hogy fellebbez; a fellebbezést azonban utóbb nem adja be írásban. A felszólamlási bizottság az ilyen szóbeli felszólamlást nem szokta tárgyalni. Ezidőn, egy hasonló esetben fölmerült panaszra kimondta a közigazgatási bíróság, hogy a bizottság a szóbeli felszólamlásokat az adókövető bizottságok jegyzőkönyvei alapján tartozik tárgyalni, ha a fél el is mulasztja az írásbeli felszólamlás beadását. Ez az elvi jelentőségű ítélet mindenesetre nagy befolyással lesz az adó felszólamlási bizottság ezután munkálataira. Jól megjegyezze tehát e döntést az adófizetők polárok is.

— **Egy végrendelet és az örökösök.** Mult hó 27-én volt Szarvason a közjegyzői irodában boldogult A c h i m Adám esperes hagyatékának tárgyalása. Az elhunyt jötevő — mint tudva van — összes vagyonát szóbeli végrendeletben a kondorosi és a szarvasi evang. egyháznak hagyományozta. Megható módon nyilvánította ki végrendeletében alkalmából, hogy cselekedetével példát akar nyújtani, hogy a magasabb cselekedet érdekében buzdítson. „Az a nép — ugymond — mely nek érdekében ezt teszem, megérdemli a támogatást, mert alapjában jó nép, ne hagyjátok el.” Így rendelkezőn, megnagyvással fejezte be nehéz harczát, hogy takarékoságának gyümölcsét az isten országára dicsőségesre ajánlhatta fel. Amde, aki annyi zaklatásnak volt kitéve életében, annak nyugalma most sem lehet háborítlan. Az általa gyűjtött javakból részt követelnek a vérbeli rokonok, kik azt tartják, hogy több joga van a vérbeli köteleknek. Keserű kifakadással mondta egyik rokona és kedvelt híve: „Szegény Adám bácsi! Egész életében üldözte a táum, az háborítja nyugalmát most is!” Hiszen igaz, hogy nagy vagyonról van szó, de szó van egy becsületes lelkész kifejezett végakaratról is. De hátha a törvény és az igazságszolgáltatás úgy ítél: mivel hogy így akarta, ne legyen így? A hagyatéki tárgyaláson a rokonság dr. Salacz Oszkár ügyvéd által képviseltette magát. Az elhunyt klasszikus, humánus végakarata újból Mikolay Mihály közjegyző olvasta fel.

Az új határozat.

Fordította: Dezső G.

... Ha tehát beolegyeztetek, e néhány napon átnalok lakom, míg saigortaimat lezárom. Ha azonban alkalmatlan volnék, úgy kérlek, írjátok ezt meg nekem leplezetlenül, nem akarok tinéktek kellemetlenségeket szerezni a végre is könnyen találhatok egy kis bútorozott szobát e rövid időre is. Mindenesetre csütörtökön 16-án megérkezem a rendkívül örvendének ha a központi pályaudvarra élem kijönnetek, az időpontot meg majd megstürgönyzöm. Szóval többet. Szívélyes üdvözléssel,

hű ünokaöcsém **Frigyes.**

Igy olvasá fel Szakajtó máv. felügyelő neje előtt az éppen imént megérkezett levelet.

— Bolondság! Bútorozott szobát kivenni? Hogy volna nekünk alkalmatlan? Természetes, hogy ide száll hozzánk, ugye öregem?

— Magától értődik, ehhez szó sem férhet. Igazán örülök, hogy azt a gyereket egyszer megint viszont láthatjuk.

— Azt hiszem jól fogja magát itt közöttünk érezni! Legalább elüzi egy kissé az egyhangúságot. Berendezzük számára az első szobát ahol kénye kedve szerint jöhet mehet. Aztán ha letette a vizagát, akkor továbbra is itt tartjuk.

Szakajtós örömtől sugárzó arca hirtelen elborult.

— Egy búkenője van a dolognak öregem.

— Ugyan már micsoda?

— Hát a háziúr . . .

— No, és mi van a háziúrral?

— Hát az az új határozat.

— Miféle határozat? — Ugyan Adám, beszélj hát legalább világosan.

— Hát a háziurak egylete legújabb határozatának egyik pontja azt mondja, hogyha idegen látogatók jönnek, csak a háziurak írásbeli engedélyével tartozhatnak huzamosabb ideig a lakosztályokban. Ezt

pedig a mi hási urunk meg nem enged. Már csak azért sem, mert az átalakításokkal, javításokkal ugyancsak megbosszantottam. Tudom ezt el nem feleli nekem . . .

— Hallatlan! De ha mindjárt ez beun is van a határozatban, már csak nem fogja tenni.

— Tudod mit, hogy túl esünk a dolgon; leme-gyek rögtön s megkérdem tőle.

— Helyes öregem, menj, legalább tudjuk magunkat mihez tartani.

Szakajtós uram ledobta házi kabátját és elment.

Negyed óra múlva ismét visszaérkezett.

— Mit mondtam? — dult fölt mérgében — persze, hogy nem engedi meg . . .

— De Adám ez lehetetlen.

— Lehetetlen? hát hogy volna lehetetlen, neki ehhez joga van.

— No hiszen köszönöm az ilyen jogokat, melyek kel azt tiltják meg, hogy az ember rokonait vendégszeretőleg fogadja.

— Csak láttad volna mily kárörvendően mosolygott reám, úgy pöffeszkedett, mint egy török basa:

„Sajnálom Szakajtós úr, de az én házam nem vendéglő s az új átalakításokat, javításokat én nem azért eszközöltem, hogy azt idegen emberek használják ki, amint mondtam nagyon sajnálom.”

„Én persze erre mérges tettem, szóbeli szó kerekedett, végre is kijelentette, hogy ha a határozatok ellen véték, kénytelen lesz a lakást felmondani.

— Mit? Felmondani? Hallatlan! Ez már egy kissé sok. De mond mit tegyünk tehát Frigyesel?

— Természetesen hozzánk jön, szeretném látni, hogy nem volna szabad nekem rokonomat lakásomba fogadni.

— De Adám — a felmondás! Mit mondanak majd ismerőseink. És ez az alkalmas lakás. Gondold meg csak, mennyit kutattunk, míg ezt megkaphattuk.

— Mindegy! unokaöcsém ide jön és ha mindjárt . . .

— Tudod mit? — öregem, titokban fog nálunk lakni. A házi úrnak nem szöllumk mitsem, úgyis talán este érkezik Frigyes, a lépcsőn meg ritkán találkozik az ember valakivel és ki fogja tudni, hogy ő éppen mihozánk tartozik. Sokkal jobb lett volna a házi úrral egyáltalán nem tárgyalni. Hanem Frigyes előtt a dolgot el kell titkolni, ne hogy kellemetlenül érezze magát.

— Természetesen! Majd csak megcsináljuk valahogy. Most pedig sietek írni, hogy szívesen látjuk.

Néhány nap múlva Szakajtós uramat és kedves ölete párját künn látjuk az állomáson, amint türelmetlenül várják az unokaöcs megérkezését. Délután volt ugyan, de ez egy cseppet sem zavarta őket, csatater-vükkel már kézen vannak.

Az üdvözlés roppant szívélyes volt.

— Még csak egy pillanatig türelmet kérek, csak pakkom után nézek, aztán indulhatunk befelé.

— Nem, nem kedves öcsém — ellenkezett Szakajtós uram — majd gondoskodom én arról, hiszen te most vendég vagy, holmidat bevittem a cseléddel, aztán jössz velünk a városligetbe.

— Hová? a városligetbe?

— Persze, hogy persze, mutatnak most ott egy óriás asszonyt, ma lép fel utoljára, ilyet még nem láttál, nem szabad az alkalmat elmulasztanod.

— De én egyáltalán nem érdeklődöm az ilyesmik iránt és aztán szeretném magamról egykissé az út porát lerázní, azonfelül, gszintén megvallom, kisé éhes is vagyok, nem ártana egy kis kávé.

— Kávé? Nagyszerű — azt kaphatunk itt is közelben. Lásd, amott a sarkon épen egy hét előtt nyílt meg az a fényes kávéház, gyönyörűen van berendezve, és olyan kávé kapható ott, hogy: non plus ultra! aztán onnan megyünk ki a városligetbe, muszáj megnézned azt az óriás nőt, hiszen holnap már elutazik.

Az unokaöcs bár nem tudta a dolgok állását s a bácsi makacszkodását megmagyarázni, kénytelen volt szötfogadni.

A kávéházból a városligetbe, onnan pedig egyenesen a színházba hajtattak, a bácsi nem kegyelmezett, már előre gondoskodott jegyekről.

Végre néhány perccel éjtél előtt háza érkezték a ház elé.

— Hanem Frigyes csendesen! az Isten szerelmére csizmáid borzasztóan csikorognak. Tudod mit? Húzd le inkább azokat a csizmákat.

— Micsoda? A csizmáimat húzzam le?

— Igen — tudod — tudod — a házi úr — akadozott a bácsi.

— Súlyos beteg fekszik a házban — vágta ki hirtelen a néni.

— Egy súlyos beteg — sajnálkozott Frigyes — akkor természetesen legjobb lesz ha ezeket a csikorogó micsodákat lehozom. Ugyan mi baja lehet, szegény nek? Ismeritek őt közelebről?

— Nem, csak az orvost látjuk mindennap, onnan tudjuk.

— Inkább ne is beszélgesünk, mig felfelé hala dunk, mondá kenetteljesen a bácsi, mert az ilyen beteg ember igen igen finom hallású.

Szerencsésen haza érkezték. Frigyes nem vett észre semmit, sem a háziur. Szakajtósék remekül belejöttek a föllentésbe.

(Vége köv.)

Felölös szerkesztő: S Z I K E S A N T A L.

H I R D E T É S

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, miszerint
mészárszékemben
 a mai naptól kezdve öreg marhahúst is árúsitok.

H ú s á r a k :

Öreg marhahús, kilója :		Fiatal marhahús, kilója :	
Leves és paprikás hús	40 kr.	Leves és paprikás hús	36 kr.
Sütni való hús	40 kr.	Sütni való hús	40 kr.

Ezenkívül mészárszékemben naponta friss juh- és sertéshús kapkato a legolcsóbb áron.

A n. é. közönség becses pártfogását kérve, vagyok
 Mély tisztelettel :
Cséke Gyula,
 mészáros és hentes.

H I R D E T É S E K E T

jutányos áron vesz fel a

SZARVASI LAPOK

kladóhivatala.

2056
 900

Szarvas nagy község előjárótól.

Hirdetmény.

Alólirottak Szarvas nagyközség előjárói részéről ezennel közhirre tesszük, hogy a vásár és heti vásár helypénzszedési jog bérlet az 1900-ik év augusztus hó 1-től 1903-ik év július hó 31-ig. A XVIII. é. számú „Körös“ folyó balpartján a szabad kikötői jog bérlet az 1900-ik év április hó 24-től 1903-ik év április hó 24-ig terjedő 3-3 egymás után következő évekre a folyó év márczius hó 16-án délelőtt 10 órakor a község háza tanácstermében tartandó nyilvános árverésen bérbe fog adatni.

A vásártartás eddigi évi bérösszege 2140 korona, a szabad kikötői jog eddigi évi bérösszege 56 korona volt.

Az árverési feltételek és a díjszabályok jegyzéke az I-ső ügyosztálynál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Szarvason 1900-ik év márczius hó 6-án.

Az előjáróság nevében :

Első jegyző helyett :

SALACZ,
 jegyző.

KOVÁCS,
 t. bíró.

Haszonbéri hirdetmény.

Gróf Károlyi Sándor ur. Ó Nagyméltósága Terehalmi birtokából : 126 ⁸⁶⁶/₁₁₀₀ hold szántó, melyből 52 ¹¹⁸⁰/₁₁₀₀ hold őszi búzával bevetve van, 471 ³⁵¹/₁₁₀₀ hold rét, legelő, összes majori épületekkel, és ugyanott egy különálló 400 holdas kaszáló- legelő róta, f. é. április 1-től több évre :

István Hegyesi birtokából pedig 1428 hold rét, legelő, f. é. április 1-től, szeptember 30-ig kaszáló és legelőül leendő használatra bérbeadók

Bővebb felvilágosítást ad ez ügyben

Péczely Béla,
 urad. ispán ur, lakik :

Kis Királyságon, u. p. Békés
 Bánfalva.

Sírgöny czim : Nádházy Szarvason.

Alapított 1879 ik évben.

Nádházy János temetkezési vállalata

•SZARVASON,

(Kórház utca 1200 házszám alatt saját házában.)
 elvállal mindentéle temetéseket — vidéken is — és pedig a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig.

Raktáron tart dus választékban : ércz és fakoporsókat, továbbá mindentéle szemfedeleket, művirág koszorukat és szalagokat.

A gyász eset megtörténtével, a hozzátartozók bármi módon tett értesítésre — vidékre is — a lehető legrövidebb idő alatt intézkedés történik.

Fakoporsók I frttől feljebb, érczkoporsókat gyermekeknek 8 frttől feljebb, nagyoknak két méter nagyságban 35 frttől feljebb.

A Nádházy „Temetkezési Vállalata“ a legcsekélyebb megrendelésnél is gyors és pontos kiszolgálást biztosít

Kiváló tisztelettel :
Nádházy János.

Valamint ércz koszoruk.

Nyomatott Danitzky Sándor könyvnyomdájában. Szarvason, 1900.

Dus választék műkoszorúk és szalagokban.

Legnagyobb raktár ércz és fakoporsókban.